

Skalden frá Sæheim

Dæi gamle kjærrejulæ

Dæi gamle kjærrejulæ mæ æin reng tá jæidn te skoneng
Va før på høgð mæ tiæ, á i aidle tun á sjá.
Dæi tridla ronnt i æiná pá æin «møkakjæredoneng:
Á trottigare slitara Du sjæidlá træffte pá.
Mæn so hábm æi «gommiri» Á gamlejulæ vart kjæ bli
No stár dæi hær so nyvete á stura i ei krá.

Dæi gamle kjærrejulæ va æit mønster — tá dæi fáe —:
Mæ nav á spaka, va dæi æit kapittel før sæg sjöl.
Á felgane, dæi va no ætte mát'n «pette» smæ
Á skørne ut, «te snáttengs» or æi tórka aske-fjöl.
Mæn so hábm Tomi Gommi-Tom á snúdde hæila væræ om
No stár dæi hær te spött á spe før báde mött á mөл.

Du haure kanskje stonná at spakane da rekta —
Før væin va kje asfaltert — á áfta fudl i stæin—
Mæn sjædlá haure Du dæi sa at kjærrejulæ svekta!
Dæi fælde mæ á jælpte te, so kjærrá hælt sæg bæin.
Men so hábm Tommi, Gommi-Tom á snudde hæile væræ om.
No stár dæi arbæislause hær á bære æ te mæin.

Á skoninjen va slekte sinns: Han laga væg i supá.
Va markja blaut — Du store ti Han kudne trakka svart!
Á sat Du pá i skrangl'n væg: Du skölv i maga-grupá
nár skoninjen pá gaibmal vis laut seikkja hart mot hart
Mæn so hábm Tommi, Gommi-Tom á snudde hæila væræ om.
No skoninjen stár, rau tá røst Á går «or klæá» snart.

Me burde syna våre gamle kjærrejul dæn æra
á la dæi slæppa mörkna bort i bære «ør á æine»
Da bæsstá me dæi gamle, trudne træla kudne jæra
da va á fá «plasert» dei pá ein skaplæ gamleheim
Vár nye gommiredna ti, so kjörde dæi so hæilt forbi
Má byggja opp æit kjærrehjuls museum no át dæi.

JOHS. M. L. RYDLAND